

И гордиятъ Ванковъ издигаше съ гнѣвъ
изъ дима високо свиления левъ.

И смъртта бѣснѣйше на сганѣта изъ роя.
Много стотинъ турци паднаха въвъ боя.
Пашата, уплашенъ и съ навжсенъ лобъ,
изпрати сто пушки срещу единъ робъ,
и хиляди вълци срещу една чета,
минала, катъ сѣнка, по тия полета . . .
И момцитѣ наши умрѣха съсъ честь.

Митхадъ бѣ доволенъ отъ такава вестъ.

Въ този часъ вълцитѣ, кои мърша търсятъ,
съ кракъ гърди имъ ровятъ и мяса имъ кжсатъ;
и гладнитѣ орли, оплѣскани съ кръвъ,
въ мрѣтвитѣ имъ очи удрятъ своя клѣвъ;
и мухитѣ златни въ брѣмчащи рояци
лакомо налитатъ нѣмитѣ юнаци,
изложени голи подъ слѣнчовий жаръ.
Митхадъ бѣ доволенъ. Тигъръ дивъ и старъ,
той бѣ победителъ. И снага му гнила
потрѣпна отъ радость. Той дигна бесила
по сичкитѣ жгли и настана плачъ.
И трѣпки побиха бледниятъ орачъ
предъ тия плашила нови и проклети.
Децата пицяха отъ ужасъ обзети,
и горкитѣ майки дишаха едвамъ,
дорде да познаятъ кой се люшка тамъ.
Страхътъ бѣше общи. Тѣмницитѣ бѣха
наблѣскани. Вредомъ младежи висѣха:
едни мрѣха съ грѣчки, други съ образъ синъ,